

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 8
від 21. 05. 2020 р.)

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Долженков О. Ф. – доктор політичних наук, доцент, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Музиченко Г. В. – доктор політичних наук, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Ростецька С. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, старший викладач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Жирков О. Г. – студент 4-го курсу спеціальності «Право» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Мицко І. І. – студентка 3-го курсу спеціальності «Політологія» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Сучасні виклики соціально - політичного розвитку:

С 91 **політико-правові та соціально-економічні виміри** : матеріали Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції, м. Одеса, 3 червня 2020 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2020. 143 с.

УДК 321(477)(063)

Жуковський Г. В.,
студент 2 курсу спеціальності «Право»
Полтавська державна аграрна академія
м. Полтава, Україна

ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ СВОБОДИ СЛОВА

У сучасних демократичних державах визнається і законодавчо закріплюється право людини на свободу слова. Серед політичних прав і свобод громадян свобода слова займає особливе місце, будучи одним з найважливіших природних прав людини.

Міжнародним правом розроблена низка стандартів, спрямованих на захист свободи слова, інформації, вираження своєї думки. В першу чергу, вони встановлені статтею 19 Загальної декларації прав людини, Міжнародним пактом про громадянські і політичні права, Конвенцією про права дитини, Європейською конвенцією про захист прав людини і основних свобод, Американською Конвенцією про права людини, Африканською Хартією про права людини і народів, інших актах присвячених правам людини, що мають міжнародний та регіональний характер.

Україна на шляху до демократичної правової держави здійснює розвиток правозахисних механізмів з урахуванням міжнародно-правових стандартів і формує нормативно-правову базу, за допомогою рецепції загальноновизнаних норм і принципів міжнародного права. Крім того, процес побудови в Україні громадянського суспільства, без якого неможливе існування правової держави, приводить до постійного розширення мережі як національних громадських організацій, так і міжнародних неурядових організацій, покликаних стимулювати державу до виконання нею своїх обов'язків перед людиною.

Конституційний обов'язок держави дотримувати і захищати права і свободи людини і громадянина складається в створенні умов для їхньої реалізації і механізму для їхнього захисту.

Забезпечення таких умов і захист прав і свобод людини і громадянина входять у функції всіх органів державної влади й органів місцевого самоврядування. Але, крім того, варто враховувати, що нарівні з національним механізмом забезпечення прав і свобод людини, також функціонує і міжнародний механізм. Згідно ст. 9 Конституції України діючі міжнародні договори згода на обов'язковість яких дана Верховною Радою України є частиною національного законодавства України, а згідно ч.3 ст.55 кожний 173 має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав у відповідні міжнародні судові установи й у відповідні міжнародні організації, членом або учасником яких є Україна [1]. У зв'язку з цим підвищується значення міжнародно-правових способів захисту прав громадян, здійснюваних міжнародними організаціями.

В 2012 році Організацією Об'єднаних Націй було розроблено План дій щодо забезпечення безпеки журналістів та щодо питань безкарності. План спрямований на підвищення обізнаності та підтримку практичних кроків, зокрема, розробку законодавства з питань свободи слова та інформації задля створення вільного та безпечного робочого середовища для журналістів у традиційних та цифрових медіа, де новини все частіше виробляються та переглядаються [2].

Отже, щоб зробити свободу слова реальністю, має існувати нормативно-правова база, яка дозволить розвиватися засобам масової інформації відкрито та неплуралістичних засадах; політична воля для підтримки сектора та верховенство закону, щоб його захищати; закони, що забезпечують доступ до інформації, особливо до інформації, що є суспільним надбанням. Необхідними також є навички медіаграмотності серед глядачів новин, які мають критично аналізувати та узагальнювати інформацію, яку вони отримують, щоб використовувати її належним чином в своєму повсякденному житті та змушувати ЗМІ бути відповідальними за свої дії.

Література

1. Конституція України. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%804> . (Дата звернення: 25.03.20)
2. План дій щодо забезпечення безпеки журналістів. <https://en.unesco.org/un-plan-action-safety-journalists> (Дата звернення: 27.03.20)

Загаріна Є. А.,
студентка 4 курсу спеціальності «Право»
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна

ІДЕНТИФІКАЦІЯ КОРУПЦІЇ ЯК ДЕГРАДАЦІЇ СВІДОМОСТІ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Корупція, як негативний чинник розвитку суспільних відносин, в останні десятиріччя розповсюджуються в усіх сферах життєдіяльності суспільства. Корупція – це багатоскладний, перш за все, економічний та політичний вірус, який поширює свій руйнівний вплив на усю систему існування людства. Цей паразитичний феномен не тільки пристосувався до нашої країни, а й «злився» в одне ціле з управлінським апаратом на усіх ланках без виключення.

Погоджуємося з М. Мельником, що корупція - це «соціальне явище, яке має соціальну обумовленість, соціальні закономірності розвитку і справляє негативний вплив на соціальні процеси. Існуючи в суспільстві і будучи породженням суспільних відносин, корупція пронизує різні соціальні сфери суспільства, по-різному деформуючи суспільні відносини» [2, с. 55].

На думку О. О. Акімова, у країнах, де хабарництво та інші корупційні діяння трапляються порівняно рідко, корупція в громадській свідомості асоціюється з великим злом для держави та її громадян і немає істотного впливу на суспільне життя. У тих